

A menedékjog nem egy globális szociális ellátáshoz való jog

Az október 2-i népszavazás közeledtével egyre többen hallatják hangjukat a témával kapcsolatban. A véleménynyilvánítás szabadsága Magyarországon mindenkit megillet és természetes, hogy egy olyan aktuális és nagy horderejű témával kapcsolatban, mint amilyen a migrációs válság, az eltérő szereplők különböző véleményeket fogalmaznak meg. Ugyanakkor fontos, hogy rögzítsünk olyan sarokpontokat is, amelyek vitán felül állnak és tényeken alapuló igazságtartalmukat senki sem vonhatja kétségbe.

Minderre azért van szükség, mert emberi jogi fundamentalista szervezetek az elmúlt időszakban folyamatosan azt bizonygatják: a népszavazás tét nélküli, Magyarországnak és az Uniónak pedig nemzetközi jogi kötelezettsége befogadni minden ideigyekvőt. Ezzel szemben fontos rögzíteni, hogy Magyarország – uniós és nemzetközi jogi kötelezettségeivel teljes összhangban – azok számára nyújt átmeneti védelmet, akiknek sem származási országuk, sem pedig más ország nem tudja garantálni azt. A Genfi Egyezmény értelmében ugyanis a menedékjog az első menedék országában jár, azaz ott, ahol az illető személy élete vagy biztonsága vándorlása során először már nincs veszélyben. Ilyen alapon egy szír migránst megilleti a menedékjog Törökországban, Libanonban vagy Jordániában – de nem az EU területén. A tavaly nyár óta meghozott magyar jogszabályok mind azt a célt szolgálják, hogy a jelenlegi rendkívüli helyzetben is érvényesüljön a menedékjog eredeti tartalma és a magyar állampolgárok biztonsága is garantálva legyen. Ugyanis a menedékjog nem egy globális szociális ellátáshoz való jog.

Az Európai Unió vezetői közül sokan azzal érvelnek, hogy amennyiben az EU minden ideigyekvőt beenged és letelepít, akkor megoldódnak a nemzetközi konfliktuszónákban valóban fennálló problémák. Ezzel szemben azonban be kell látnunk, hogy a világ stabil és fejlett, valamint instabil és fejletlen régiói között a menekültpolitika eszközrendszerével nem kezelhető gazdasági és demográfiai ellentét feszül. Tehát nem az „éppen aktuális”, humanitáriusnak beállított migrációs válságról van szó, hanem egy olyan globális demográfiai-gazdasági kontextusról, melyet az EU akkor sem képes megoldani, ha évi több millió embert fogad be. Az elvándorolt és befogadott milliók helyén tízmilliók „születnek bele” a szegénységbe, ráadásul éppen azok tűnnek el a válságtérségekből, akik tudásuk vagy anyagi helyzetük folytán segíteni tudnák a remélt újjáépítést. Ezért az EU valódi humanitárius kötelezettsége az, hogy önmagát megvédje, minden lehetséges anyagi és infrastrukturális eszközzel segítse a világ fejletlen régióit, valamint vegye magának a bátorságot, hogy – akár egy tervezett közös hadsereggel – fellépjen, ahol szükséges. A jelenlegi helyzet megoldása ugyanis nem az, ha a konfliktuszónák problémáit hozzuk Európába, hanem az, ha ott segítünk, ahol valóban szükség van rá.

1. „Európát elárasztják a menekültek.”

Igen, Európát elárasztják a harmadik országokból érkező illegális migránsok. Az Európai Unió tagállamainak összesített lakosság száma jelenleg hozzávetőlegesen 500 millió. A 2006-2015 között 4,2 millió menedékkérelmet regisztráltak az Unióban, azonban 2013-tól robbanásszerűen nőtt a benyújtott menedékkérelmek száma: míg abban az évben 431 ezer volt, 2014-ben már 627 ezer, 2015-ben pedig 1,3 millió. Idén júliusig pedig már több mint 710 ezer ilyen kérelem érkezett. A számok még rosszabbak, ha az illegális határátlépők összesített számát nézzük: 2015-ben 1,8 millió lépték át jogszabálysértő módon az Unió határait. Ilyen éves ütemmel számolva 5-6 év alatt egy magyarországi bevándorló érkezhethet az EU területére.

A probléma kontextusa azonban jóval tágabb: a világ instabil és fejletlen, valamint stabil és fejlett régiói között óriási gazdasági és demográfiai ellentét feszül. Valójában nem (csak) a háborúk, hanem az előbbi régióra jellemző szegénység és túlnépesedés miatt áramlanak folyamatosan a migránsok a világ fejlettebb részeibe, így az EU-ba is. Míg ugyanis az Európai Unió a világ népességének 7 százalékát, a világ GDP-termelésének 24 százalékát adja, addig a világ szociális kiadásaiból már közel 50 százalékos részaránnyal bír. Az EU népességének növekedési rátája ugyanakkor megdöbbentő: mindenkit összeszámítva jelenleg alig 2000 fővel nő naponta az uniós populáció – bevándorlással együtt –, míg ugyanez a szám a világ fejletlen régióiban napi 240 ezer! Csak egy példa: Afrika jelenlegi népessége 1,2 milliárd körül van, az ENSZ projekciói alapján 2050-re viszont 2,5 milliárdra nőhet. Ilyen mennyiségű embert az a kontinens nyilvánvalóan nem tud eltartani, s számukra az EU területe közeli és kézenfekvő migrációs célállomás. Ráadásul a világ jelenlegi, kb. 7,7 milliárdos népességéből több mint 6 milliárdan az említett fejletlen, instabil régiókban laknak. Közülük mintegy 3 milliárdnyian élnek napi 2 dollárból (kevesebb mint 600 forint) vagy annál is kevesebből.

Tehát nem az „éppen aktuális”, humanitáriusnak beállított migrációs válságról van szó, hanem egy olyan globális demográfiai-gazdasági kontextusról, melyet az EU nem képes megoldani azzal, hogy befogad akár évi több millió embert - ugyanis ezzel semmi nem lesz jobb. Az elvándorolt és befogadott milliók helyére tízmilliók „születnek bele” a szegénységbe, ráadásul éppen az a réteg tűnik el a válságtérségekből, akik tudásuk vagy anyagi helyzetük folytán segíteni tudnák a remélt újjáépítést. Ezért az EU valódi humanitárius kötelezettsége az, hogy önmagát megvédje, minden lehetséges anyagi és infrastrukturális eszközzel segítse a világ fejletlen régióit és vegye magának a bátorságot, hogy – akár egy tervezett közös hadsereggel – fellépjen, ahol szükséges.

2. „Ezek nem menekültek, hanem gazdasági bevándorlók.”

Így van, az Európai Unió területére érkező illegális migránsok jogilag nem minősülhetnek menekültnek, ha az ENSZ menekültügyi főbiztossága az Amnesty International-hez hasonló emberi jogi fundamentalista szervezetek segítségével nem forgatta volna ki eredeti értelméből az 1951-es genfi menekültügyi egyezményt. Annak eredeti értelme szerint – melyet alátámaszt a visszaküldés tilalmáról szóló cikk józan ész alapján történő interpretációja is – ugyanis a menedékjog egy ideiglenes nemzetközi védelemhez való jog abban az országban, ahol a menekülő személy élete és biztonsága

menekülése során először már nincsen veszélyben. Ez az ún. „első menedék országának elve”. Ennek értelme egyrészt az egyezmény szerint is az, hogy a menekültstátusz biztosítására csak addig legyen lehetőség, míg az érintett személy származási országában a konfliktus meg nem szűnik – így értelmezte ezt az első menekültügyi főbiztos is még az '50-es években: „A menekültstátusz egy nappal sem járhat tovább, ha az már nem szükséges”. Az elv másik mögöttes indoka pedig az, hogy a menedékjog ideiglenes jellegéből kifolyóan valójában az a cél, hogy az adott konfliktus elültével az érintett személyek minél hamarabb (és minél közelebből) visszatérhessenek származási országukba, hogy ott építhessék újra hazájukat és életüket. Ezen az alapon például a háború elől menekülő szír állampolgárnak Törökországban, Libanonban vagy Jordániában jár menedékjog – de kizárólag ott. A józan ész alapján belátható, hogy egy Svédországban vagy Németországban menedékstátuszt kapott szír migráns jóval nehezebben bírható rá arra, hogy visszatérjen szülőhazájába, mint az, aki szülőföldje közelségében kapott ideiglenes védelmet.

3. „Ezek mind férfiak. Hol vannak a nők és a gyerekek?”

Igen, az Európába érkező migránsok többsége 2015-ben fiatal férfi volt. A különböző emberi jogi fundamentalista szervezetek rendszeresen próbálják cáfolni azt a tényt, hogy az Európába érkező migránsok többsége az elmúlt 1-1,5 évben fiatal férfi volt. Egyrészt az ilyen érvelések rendszeresen hallgatnak a beérkezett férfiak számáról, más felől pedig „elfelejtik”, hogy az Európába érkező migránsok többségét messze nem a sírek teszik ki, hanem számos más közel-keleti és észak-afrikai országból érkeznek az Európai Unió területére bevándorlók, többségük pedig nem háborús övezetből, illetve egyéb válságrégióból származik.

A Pew Research Center Eurostat-ra alapított adatai alapján megállapítható, hogy 2015-ben a nem Európából származó menedékkérők (901.000 fő) közül 75,89% (683.750 fő) volt a férfiak aránya, ezen belül pedig 73% (499.450 fő) a 18 évesnél idősebb férfiaké. Összességében tehát 55,43%-ot tettek a 18 évesnél idősebb férfiak a nem Európából érkező menedékkérők közül.

Azonban ha Eurostat statisztikái alapján a fiatal férfiakhoz soroljuk 14-17 éves korig terjedő korosztályt is, hozzáadva ehhez a 18-34 évesek számát, meglepően magas arányszámot kapunk: ebben a két korcsoportban ugyanis a menedékkérelmezők 80%-a férfi volt. Utóbbi adatból következik, hogy már 2015-ben is fiatal férfi volt a migránsok túlnyomó többsége. Tehát pusztán minden ötödik ember, vagyis mindössze 20% volt a migránsok között nő, kiskorú gyermek, vagy éppen 34 évnél idősebb férfi.

4. „A menekültek terroristák”.

Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy a migrációs válság kezdete óta egymást érik a terrorcselekmények Európa-szerte. A támadásoknak egyetlen közös eredője van: valamennyi elkövető migrációs háttérrel rendelkezik. Tehát bevándorlás és terrorizmus között összefüggés van és ha az elmúlt évek migránshullámával akár csak egy terrorista érkezett Európába az pontosan eggyel több a kellenél.

- A Charlie Hebdo elleni merénylet elkövetői algériai származású francia állampolgárok voltak.

- A 130 halálos áldozatot követelő, 2015 novemberében elkövetett párizsi terrortámadások elkövetői közül ketten is a közel-keleti migránsáradattal érkeztek Európába hamis szír útlevelek és embercsempészek segítségével. A merényletsorozat kitervelője Salah Abdeslam szülei pedig Marokkóból települtek Belgiumba. Abdeslam 2015 nyarán többször is járt Budapesten, hogy a Keleti pályaudvarnál állomásozó migránsok közül terroristákat toborozzon.
- A 30 halálos áldozatot követelő, 2016 márciusában a brüsszeli nemzetközi repülőtéren elkövetett robbantásos merénylet kitervelője Abdelhamid Abaoud felmenői szintén Marokkóból települtek Belgiumba. Abaoud a szíriai polgárháborút megjárva, kimondottan azért érkezett vissza a migránsáradattal Európába, hogy terrorcselekményeket kövessen el.
- A 2016 júliusában Nizzában az ünneplő tömegbe hajtó Mohamed Lahouaiej-Bouhlel Tunéziában született és onnan vándorolt be Franciaországba.
- A legutóbb a németországi Würzburgban és Ansbachban elkövetett merényletek elkövetői mindketten menekültstátusért folyamodva érkeztek Európába, egyikük ráadásul kísérő nélküli kiskorúnak állítva magát.

A valóság tehát az, hogy az utóbbi idők merényleteit elkövető terroristák között nagyon is szép számmal találunk olyanokat, akik a jelenleg is tartó migrációs krízist kihasználva érkeztek Európába. Még ennél is ijesztőbb azonban, hogy a terrorcselekményeket elkövetők legnagyobb része a másod-, illetve harmadgenerációs bevándorlók közül került ki. Az Európába kontrollálatlanul beáramló milliók tehát, egy-két emberöltő alatt még több terroristák termelnek majd ki. Azt pedig a NATO-tól az Europolig, valamennyi felelősen gondolkodó szereplő elismeri, hogy a terroristák a jelenlegi migrációs hullámot kihasználva szivároghatnak be Európába. Ahogy azt az Europol és az Interpol embercsempészetéről kiadott legutóbbi jelentése tartalmazza: jelentősen megnőtt annak kockázata, hogy külföldi terroristák a migránsútvonalakat felhasználva áramlanak be vagy vissza az EU területére.

5. „Ezek nem menekültek, mert biztonságos országokon keresztül jönnek Magyarországra.”

Szintén helytálló megállapítás: azok, akik nem közvetlenül olyan országból érkeztek Magyarországra, ahol életük vagy biztonságuk veszélyben lett volna, nem lennének jogosultak Magyarországon menedékkérelmet tenni. Helyesen értelmezve ez következik a Genfi Egyezmény 33. cikkének 1. pontjában foglalt visszaküldés tilalmának elvéből és a korábbi Alkotmány, illetve a hatályos Alaptörvény vonatkozó szakaszaiból is. Ezek ugyanis a menedékkérelmet akkor teszik kötelezővé, ha a kérelmező visszafordítás esetén közvetlenül olyan ország határán találja magát, ahol élete, biztonsága veszélyben lenne, illetve ha nincs más olyan harmadik ország, mely védelmet nyújtana neki. Utóbbira azonban éppen a fent említett első menedék országának elvéből kiindulva egy szír vagy afgán migráns esetében nem Magyarország köteles, s ebből fakadóan nem hiába adnak arra lehetőséget az EU-s irányelvek, hogy a tagállamok saját hatáskörben meghatározzák a biztonságos országok listáit és az azokból (azon keresztül) érkezők menedékkérelmét annak elfogadhatatlanságára hivatkozva visszautasítsák.

Az emberi jogi fundamentalista szervezetek arra is rendszeresen hivatkoznak, hogy „sokan vannak, akik nem akarnak egy adott helyen kérelmet benyújtani, mert egy másik országba szeretnének eljutni”, s ezért minden esetet egyénileg kell megítélni. A menedékkérelmet azonban nem egy globális, szociális

biztonsághoz való jog, nem egy „csemegepult”, ahonnan válogatni lehet, hogy ki és hol szeretne letelepedni, amennyiben jobb életre vágyik. A menedékjog arra jogosítja fel az üldözötteket, hogy a származási országukhoz legközelebb eső helyen, az első menedék országában, ahol életük már nincs veszélyben, átmeneti védelemben részesüljenek addig, amíg származási országukban a konfliktus meg nem szűnik.

Mindebből következően például egy Ukrajnából, adott esetben Kárpátaljáról menekülő ukrán állampolgár – mivel közvetlenül olyan országból jönne, ahol élete veszélyben lehet – jogosult Magyarországon menedékjogra, egy szír ezzel szemben nem. Ilyenképpen helyes, ha megindul az emberi jogi fundamentalisták által sokat kritizált „lánc-refoulment”: azaz Magyarország az illetőt kitoloncolja Szerbiába, Szerbia Macedóniába, Macedónia Görögországba, s Görögország végül Törökországba. Törökországnak az illetőt kötelessége nemzetközi védelemben részesítenie – és ehhez az Európai Uniónak és Magyarországnak is kötelessége minden segítséget megadni (nem pedig megtagadni a Törökországgal történő tárgyalást, azon az alapon, hogy „autoriter rezsim”).

6. „Bűncselekményt követnek el, amikor illegálisan átjönnek a határon”

A hatályos magyar Btk. 2015 ősze óta összesen három tényállásban kriminalizálja a határzár tiltott átlépését, annak megrongálását illetve építésének akadályozását. Határzár azonban jelenleg csak a magyar-szerb és magyar-horvát határszakaszokon van, tehát ha valaki itt lépi át illegálisan a magyar határt, az követ el bűncselekményt. Egyéb esetekben szintén büntetendő, de „csak” szabálysértési tényállásról, „jogellenes határátlépésről” van szó, melyet 2002 óta szankcionál ekként a magyar jogrend.

Azonban sem a szabálysértési, sem a büntetőjogi szabály semmilyen ellentmondásban nincs a Genfi Egyezményvel. A Genfi Egyezmény szerint ugyanis akkor nem büntetendő az illegális határátlépés, ha az illető a) közvetlenül olyan területről érkezik, ahol élete vagy szabadsága veszélyben volt, és b) haladéktalanul jelentkezik a hatóságoknál, valamint ezekkel egyidejűleg c) megindokolja jogellenes belépését. A határzár felállításáig – mely jelentékeny mértékben lefékezte a Magyarországra irányuló migránsáradatot – a hazánkba érkező migránsok a) jellemzően Szerbiából vagy Horvátországból, azaz EU-tagjelölt és EU-tag országokon keresztül érkeztek, ahol bár az ezen országokra nehezedő nyomás miatt a menekültügyi rendszer szintén túlterheltté vált, a migránsok élete vagy biztonsága nem volt veszélyben; b) jellemzően nem jelentkeztek önként a hatóságoknál, hanem a rendőrség kapta el őket, majd adta át őket a BÁH-nak; c) a hatósággal jellemzően nem működtek együtt. Bár a kérelmet benyújtották, ez csak arra szolgált, hogy pár napig Magyarországon maradhassanak, majd be nem várva az eljárás végét, továbbálltak Nyugat-Európába.

A rendszeresen visszatérő vádaskodással szemben az sem igaz, hogy fel kellene függeszteni a határzárral összefüggésben elkövetett bűncselekmények miatt a büntetőeljárást, ha menedékkérelmet is benyújtanak. A Legfőbb Ügyészség 2008-as, sokak által félreértelmezett állásfoglalása azt mondja ki, hogy a büntetőeljárást csak akkor kell felfüggeszteni, ha a menekültstátuszok valamelyikét az illető személy vonatkozásában jogerősen megállapították. Ezen

kívül a büntetőeljárást csak akkor lehet felfüggeszteni a menedékkérelem elbírálására irányuló eljárás alatt, ha az illető a Genfi Egyezmény idézett cikkében foglalt valamennyi feltételének (pl. hatóságoknál történő haladéktalan jelentkezés) maradéktalanul eleget tett.

7. „A tranzitónakon keresztül mindenki bejut Magyarországra”

Nem, ilyet megalapozottan senki nem állíthatott, a tranzitóna arra ad lehetőséget, hogy aki megfelel a feltételeknek, az a kérelmét rendezetten benyújthassa s annak elfogadhatóságáról a hatóságok legfeljebb 4 héten belül döntsenek. Tekintettel arra, hogy míg nem létezett határozás és tranzitónás eljárás, Magyarországra 350 ezer illegális migráns lépett be illegálisan és rövid időn belül távozott is az országból, szükséges volt olyan eljárásrendet kialakítani, mely során a magyar hatóságok pontosan ellenőrizni tudják, hogy ki akar belépni az ország területére – ez, a határok ellenőrzése és kontroll alatt tartása ugyanis a szuverenitás egyik legfőbb ismérve.

A tranzitónás eljárás tehát csak a határozás kiállításával együtt értelmezhető és arra az uniós irányelvek „határon lefolytatott eljárás” címszóval kifejezetten lehetőséget biztosít a tagállamoknak. Aki valóban menekült – tehát megfelel a Genfi Egyezmény szövegű értelmezéséből fakadó definíciónak –, illetve aki sérülékeny csoporthoz tartozik, annak lehetőséget biztosítanak az ország területére történő belépésre, akinek azonban a kérelme elfogadhatatlan az uniós szabályok szerint – mert például egy biztonságos országból, Szerbián keresztül érkezik – azt nem engedik be. Hozzáteesszük, hogy a menekültügyi eljárás lefolytatása céljából az országba beengedett sérülékeny csoport tagjai sem várják ki jellemzően az eljárás végét, hanem elhagyják a kijelölt nyílt befogadó-állomásokat Ausztria irányába.

8. „Magyarország megtelt, itt nem férnek el”.

Igen, a megállapítás helyes, hiszen 2015-ben Magyarország valóban megtelt. Az elmúlt évben több, mint 350 ezer illegális migráns érkezett Magyarország területére, mely megbénította az eljáró hatóságok munkáját. Ha 2015 szeptemberében nem lépett volna életbe a fizikai és jogi határozás, illetve, ha nem történt volna meg a nyugat-balkáni migrációs útvonal lezárása és a törökországi megállapodás sem jött volna létre, ez szám nem csökkent, hanem növekedett volna 2016-ban, így a még komolyabb kihívásokkal kellett volna Magyarországnak szembenéznie.

További rendszeresen visszatérő csúsztatás a Magyarországon tartózkodási engedéllyel rendelkezőkre való utalása, illetve összemosása az illegális bevándorlókkal, hiszen az előbbiek esetében elsősorban Magyarországgal határos államok polgáraitól van szó, akik legálisan, megfelelő dokumentumok birtokában érkeztek Magyarországra. Ehhez szorosan hozzátartozik, hogy a bevándorlás-politika nem EU-s hatáskör, tehát kizárólag a tagállamoknak van joga arról dönteni, hogy kiknek és milyen jogcímen biztosítja a huzamosabb, tehát 90 napnál hosszabb tartózkodás lehetőségét országa területén.

Magyarország betartva a vonatkozó, nemzetközi, uniós, illetve hazai jogi kötelezettségeit, mindenki számára biztosítja az ideiglenes nemzetközi védelemhez való hozzáférést, abban az esetben, ha az erre vonatkozó követelmények a kérelmező esetében bizonyíthatóak. A Genfi Egyezmény, illetve a hatályos

Alaptörvény fentebb már hivatkozott passzusai kimondják, hogy Magyarország számára kötelező a menedékjog biztosítása abban az esetben, ha a kérelmező közvetlenül olyan országból érkezett Magyarországra, ahol az élete vagy testi épsége veszélyben van. Természetesen ilyen esetben él a „visszaküldés tilalma” és a hatóságok nem fordíthatják vissza a kérelmezőt abba az országba, ahol tartania kell a tényleges üldöztetéstől. Magyarországra Ukrajnából érkező menedékkérelmezők esetében az utóbbiban zajló fegyveres konfliktus miatt életbe lép az Alaptörvényben is szereplő visszaküldés tilalma, tehát az onnan érkező kérelmezőket – amennyiben a hatóság a vonatkozó vizsgálatot lefolytatta – be kell fogadni és ideiglenes védelmet kell számukra biztosítani. Azonban az illegális bevándorlók túlnyomó többsége Magyarország déli szomszédai felől érkezett és érkezik, mely államokban (Horvátország, Románia, Szerbia) semmilyen olyan körülmény nem áll fenn, amely alapján megállná a helyét a közvetlen üldöztetés, illetve az attól való félelem. Ugyanakkor a déli határ mentén felállított tranzitónákban a kérelmezőknek lehetőségük van továbbra is menekültstátuszért folyamodni, és mivel minden eljárás egyedi, ezért amennyiben a kérelmező jogosultsága az ő személyes helyzetére tekintettel bizonyítható, úgy az ideiglenes védelem jár neki.

A menekültstátusz biztosítása szempontjából pedig fontos újfent megemlíteni az „első menedék országának elvét, amely egyike a Genfi Egyezmény legfontosabb eredeti célkitűzéseinek. Eszerint azoknak a kérelmezőknek, akik valóban üldöztetés elől kénytelenek hazájukból menekülni, az első olyan országban kell biztosítani az ideiglenes védelmet, amelyben már életük biztonságban van és mindössze annyi ideig, amíg hazájukban az üldöztetést kiváltó körülmények meg nem szűnnek.

9. „A migránsok megerősöklják a nőket”.

Nem, természetesen nem minden migráns erőszaktevő, de az utóbbi 1-1,5 évben azokban az országokban, ahol sok migránst fogadtak be, megsaporodtak a nők ellen elkövetett szexuális bűncselekmények – úgy a közterületeken, mint a migránsszállásokon. A muzulmán országok ugyanis erősen hierarchizált és férfiközpontú társadalmak, a nők – és a gyermekek – a férfiakhoz képest másodrendű állampolgárok. Egyes országokban a nők autót sem vezethetnek, de általános, hogy a házasságkötéshez, a tanuláshoz, a munkavállaláshoz, de még a vendégek fogadásához is egy férfi engedélyére van szükségük. Az iszlám országokban megvalósuló nőekkel szembeni módszeres diszkriminációval az emberi jogi fundamentalisták is rendszeresen foglalkoznak. Most éppen ezért kelepcebe kerültek: vagy továbbra is kiállnak az eddig általuk rendszeresen védelmezett csoport tagjaiért és a nők jogaiért – elismerve ezáltal, hogy az erőszaktevők között az utóbbi időszakban hatványozott arányban szerepelnek migránsok -, vagy igyekeznek elbagatellizálni ezen eseteket, hogy fundamentalista módon továbbra is kritika nélkül kiállhassanak a „menekültek jogaiért”.

A muszlim országokból Európába érkező bevándorlók nem tudják és nem is akarják elfogadni, hogy Európában a nők és férfiak egyelöltek. A migrációs válság kezdete óta folyamatosak a két kultúra eltérő szemléletéből eredő konfliktusok, amelyek rendre bűncselekmények elkövetésébe torkollanak.

- 2015 szilveszter éjjelén több német nagyvárosban, többek között Kölnben, Stuttgartban és Hamburgban is csoportba verődött migránsok támadtak az ünneplő tömegre. Valamennyi helyszínen több száz nőt molesztáltak és raboltak ki.
- A nemi bűncselekmények helyszínei sokszor nyilvános fürdők, vagy strandok. 2015. decemberében például a Theresienbad nevű bécsi fürdőben például egy tízéves kislányt erőszakolt meg egy Irakból Európába érkező migráns. 2016. márciusában az oberhauseni fürdőben molesztált kiskorú lányokat két bevándorló. 2016. júliusában a Düsseldorf-i Bűnügyi Hivatal figyelmeztetést adott ki, amelyben arra hívják fel a figyelmet, hogy különösen súlyos mértéket ölt a fürdőkben elkövetett gyerekek ellen irányuló nemi erőszak és szexuális visszaélések száma. Az elkövetők között pedig többségben vannak a „bevándorló hátterű” elkövetők.
- Az erőszakos cselekmények elszemvedői között azonban nem csak európai nők voltak. Az európai menekülttáborokban (is) rendszeresen követnek el erőszakot migránsok más országból érkező nők ellen.